

Interiors

Pere Duran

El menjador

Josep Valls

Si hi ha un espai físic interior que representi per a mi un lloc destacat, aquest és, sense cap mena de dubte, el menjador del Motel Empordà, de Figueres. Bé deuen presentar un mèrit afegit, aquesta afirmació i reconeixement, ja que el lloc ha format part –no ben bé directament– de la meva feina i vida laboral durant quasi trenta-vuit anys. Com a mínim podríem dir que no és del tot habitual, això que el propi lloc de treball resulti el *locus amoenus* interior més destacat.

La sala del menjador o restaurant del Motel Empordà és un lloc on han començat (i potser acabat?) moltes belles històries; ha estat punt de trobada amb amics, lloc de descoberta de personatges, escenari d'hores i hores de converses genials, testimoni d'emocions, amors, manifestacions humanes de tota mena; i tot, sempre, al voltant d'una magnífica taula i atesos per uns professionals que cuiden els clients com cuidarien els seus propis fills o filles –i els qui ho coneixen saben que no és exageració.

Per a mi, el lloc més màgic de tota la gran sala es troba als voltants de la taula número vint-i-sis, on, per primera vegada i després molt sovint, vaig poder conversar llargament amb Josep Pla. Aquell primer dia fou com una obertura de cel: podia parlar amb Josep Pla, assegut al seu costat. No sé quant hi vaig estar, la primera vegada. Potser un quart, potser mitja hora, ja no sé quanta estona. Els grans moments estan sempre més enllà del temps, i els dies memorables de la vida tenen una lluminositat més forta que els dies normals i corrents. Per això recordo amb una claredat extraordinària aquella primera trobada.

No hi ha espai per anomenar-los tots, però en aquesta sala vaig poder conèixer i parlar amb gent que ni havia somiat mai veure de prop: Charles Aznavour, Gilbert Bécaud, Leonard Bernstein, Géraldine Chaplin, Miguel Delibes, Salvador Espriu, Joan Fuster, Manuel Gutiérrez Mellado, dom Cassià M. Just, Georges Moustaki, Elena Ochoa, Irene Papas, Pere Pruna, Francisco Rabal, Mstislav Rostropòvitx, Ramón Serrano Súñer, el cardenal Eugène Tisserant, etcètera, etcètera.

Propagar part d'una llista de noms no pretén assolir cap forma de supèrbia ni suscitar mínims nivells d'enveja. És per intentar dir, només, que la realitat sovint superava la ficció, els anys que vaig treballar i viure en aquella casa. I com que la possibilitat de tracte o acostament a aitals personatges no és pas gaire habitual en la feina de la majoria de gent, els ho esmento com a mostra del món que ha contingut la sala del restaurant d'aquest establiment hotel·ler de Figueres

del Motel